

Дамян Дамянов

Поет

Листчето хартия. И писалката.
Глината на мъртвите слова.
И светът. С душицата ти, малката.
Ето ти ги всички сечива.
Друго – нищо. Плюй си на ръцете и
избърши с ръкав онази пот,
бликнала направо от сърцето ти,
скулпторе на целия живот.
Започни най-мъдрата си статуя,
Нека с адски мъки тя расте.
Най-добра ще стане тя, богато е
по-величествена и от теб.
Съчетавай грозното с прекрасното.
Ангела във демона вплети.
Всичко твое дребно да прорасне тъй,
че във него ръст да вдигнеш ти.
Глината под пръстите ти, влажните,
като живне и ги прогори,
както някога Мойсея Микеланжело,
удари я с чук: „Проговори!“
Нищо че след туй ще рухнеш няма ти.
Той, хартиеният твой Мойсей,
ще стърчи над теб – надгробен паметник,
казвайки ти мълчешком: „Живей!“

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, Още съм жив. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8554>]